

Winterreise

Winterreis

Gute Nacht

Fremd bin ich eingezogen,
Fremd zieh' ich wieder aus.
Der Mai war mir gewogen
Mit manchem Blumenstrauß.
Das Mädchen sprach von Liebe,
Die Mutter gar von Eh', -
Nun ist die Welt so trübe,
Der Weg gehüllt in Schnee.

Ich kann zu meiner Reisen
Nicht wählen mit der Zeit,
Muß selbst den Weg mir weisen
In dieser Dunkelheit.
Es zieht ein Mondenschatten
Als mein Gefährte mit,
Und auf den weißen Matten
Such' ich des Wildes Tritt.

Was soll ich länger weilen,
Daß man mich trieb hinaus ?
Laß irre Hunde heulen
Vor ihres Herren Haus;
Die Liebe liebt das Wandern -
Gott hat sie so gemacht -
Von einem zu dem andern.
Fein Liebchen, gute Nacht !

Will dich im Traum nicht stören,
Wär schad' um deine Ruh'.
Sollst meinen Tritt nicht hören -
Sacht, sacht die Türe zu !
Schreib im Vorübergehen
Ans Tor dir: Gute Nacht,
Damit du mögest sehen,
An dich hab' ich gedacht.

Goedenacht

Als een vreemde kwam ik aan,
Als een vreemde ging ik weer weg.
De meimaand was me gunstig gezind
Met menig boeket bloemen.
Het meisje sprak over liefde,
De moeder zelfs al over huwen, -
Nu is het bestaan zo somber,
De weg is bedekt met sneeuw.

Ik kan voor mijn reis
Het tijdstip niet kiezen,
Ik moetme zelf de weg wijzen
In deze duisternis.
Een schaduw in het maanlicht
Trekt als een gezel met me mee,
En op het witte tapijt
Zoek ik het spoor van het wild.

Waarom zou ik nog langer treuzelen,
Tot men me hier verdrijft ?
Laat waanzinnige honden huilen
Voor het huis van uw meester;
De liefde houdt van zwerven -
God heeft haar zo gemaakt -
Van de ene naar de andere.
Mijn liefste, goedenacht !

Ik wil je niet storen in je droom,
Het zou spijtig zijn van je rust.
Je zal mijn stap niet horen -
Zacht, zacht sluit ik de deur !
Ik schrijf in het voorbijgaan
Op de deur: Goedenacht,
Daaraan kan je zien,
Dat ik aan je gedacht heb.

Die Wetterfahne

Der Wind spielt mit der Wetterfahne
Auf meines schönen Liebchens Haus.
Da dacht' ich schon in meinem Wahne,
Sie piff den armen Flüchtling aus.

Er hätt' es eher bemerken sollen,
Des Hauses aufgestecktes Schild,
So hätt' er nimmer suchen wollen
Im Haus ein treues Frauenbild.

Der Wind spielt drinnen mit den Herzen
Wie auf dem Dach, nur nicht so laut.
Was fragen sie nach meinen Schmerzen ?
Ihr Kind ist eine reiche Braut.

Gefror'ne Tränen

Gefrorne Tropfen fallen
Von meinen Wangen ab:
Ob es mir denn entgangen,
Daß ich geweinet hab' ?

Ei Tränen, meine Tränen,
Und seid ihr gar so lau,
Daß ihr erstarrt zu Eise
Wie kühler Morgentau ?

Und dringt doch aus der Quelle
Der Brust so glühend heiß,
Als wolltet ihr zerschmelzen
Des ganzen Winters Eis !

Erstarrung

Ich such' im Schnee vergebens
Nach ihrer Tritte Spur,
Wo sie an meinem Arme
Durchstrich die grüne Flur.

Ich will den Boden küssen,
Durchdringen Eis und Schnee
Mit meinen heißen Tränen,
Bis ich die Erde seh'.

Wo find' ich eine Blüte,
Wo find' ich grünes Gras ?
Die Blumen sind erstorben,

De windhaan

De wind speelt met de windhaan
Op het huis van mijn geliefde.
Ik verkeerde reeds in de waan,
Dat ze de arme vluchteling uitfloot.

Hij had het eerder moeten opmerken,
Het uithangbord van dit huis,
Dan had hij nooit een trouwe vrouw
hoeven zoeken in dit huis.

De wind speelt binnen met de harten,
Zoals ook op het dak, alleen niet zo luid.
Wat kan mijn verdriet hen schelen ?
Hun kind is een rijke bruid.

Bevroren tranen

Bevroren druppels vallen
Van mijn wangen:
Of is het mij ontgaan,
Dat ik geweend heb ?

Hé tranen, mijn tranen,
Zijn jullie zelfs zo lauw,
Dat jullie tot ijs bevroren
Zoals koude ochtenddauw ?

En toch wellen jullie op
Gloeiend heet uit de bron van mijn hart,
Als wilden jullie laten smelten
Het ijs van de hele winter !

Verstarring

Ik zoek tevergeefs in de sneeuw
Naar haar voetspoor,
Waar zij aan mijn arm
Door de groene weilanden trok.

Ik wil de grond kussen,
Ijs en sneeuw doordringen
Met mijn hete tranen,
Tot ik de aarde zie.

Waar vind ik een bloem,
Waar vind ik groen gras ?
De bloemen zijn gestorven,

Der Rasen sieht so blaß.

Soll denn kein Angedenken
Ich nehmen mit von hier ?
Wenn meine Schmerzen schweigen,
Wer sagt mir dann von ihr ?

Mein Herz ist wie erstorben,
Kalt starrt ihr Bild darin;
Schmilzt je das Herz mir wieder,
Fließt auch ihr Bild dahin !

Der Lindenbaum

Am Brunnen vor dem Tore
Da steht ein Lindenbaum;
Ich träumt' in seinem Schatten
So manchen süßen Traum.

Ich schnitt in seine Rinde
So manches liebe Wort;
Es zog in Freud' und Leide
Zu ihm mich immer fort.

Ich muß' auch heute wandern
Vorbei in tiefer Nacht,
Da hab' ich noch im Dunkeln
Die Augen zugemacht.

Und seine Zweige rauschten,
Als riefen sie mir zu:
Komm her zu mir, Geselle,
Hier find'st du deine Ruh' !

Die kalten Winde bliesen
Mir grad' ins Angesicht;
Der Hut flog mir vom Kopfe,
Ich wendete mich nicht.

Nun bin ich manche Stunde
Entfernt von jenem Ort,
Und immer hör' ich's rauschen:
Du fändest Ruhe dort !

Het gras ziet er bleek uit.

Zal ik dan geen herinnering
Meenemen van hier ?
Als mijn verdriet gestild is,
Wie zal me dan over haar vertellen ?

Mijn hart lijkt wel gestorven,
Haar beeld zit daarin verstard;
Als dat hart ooit verder smelt,
Dan vloeit ook haar beeld weg.

De lindenboom

Aan de bron voor de poort
Daar staat een lindenboom;
Ik droomde in zijn schaduw
Zo vele zoete dromen.

Ik sneed in zijn schors
Zo veel lieve woordjes;
In vreugde en verdriet trok hij
Mij steeds naar zich toe.

Ik moest ook vandaag daar
in het diepste van de nacht voorbijwandelen,
Toen heb ik nog in het donker
Mijn ogen gesloten.

En zijn twijgen ruisten,
Als riepen ze naar mij:
Kom hier bij mij, vriend,
Hier vind je je rust !

De koude wind blies me
Recht in het aangezicht;
De hoed vloog van mijn hoofd,
Ik keerde me niet om.

Nu ben ik vele uren
Verwijderd van die plek,
En nog altijd hoor ik hem ruisen:
Daar zou je rust vinden !

Wasserflut

Manche Trän' aus meinen Augen
Ist gefallen in den Schnee;
Seine kalten Flocken saugen
Durstig ein das heiße Weh.

Wenn die Gräser sprossen wollen
Weht daher ein lauer Wind,
Und das Eis zerspringt in Schollen
Und der weiche Schnee zerrinnt.

Schnee, du weißt von meinem Sehnen,
Sag', wohin doch geht dein Lauf ?
Folge nach nur meinen Tränen,
Nimmt dich bald das Bächlein auf.

Wirst mit ihm die Stadt durchziehen,
Muntre Straßen ein und aus;
Fühlst du meine Tränen glühen,
Da ist meiner Liebsten Haus.

Auf dem Fluße

Der du so lustig rauschtest,
Du heller, wilder Fluß,
Wie still bist du geworden,
Gibst keinen Scheidegruß.

Mit harter, starrer Rinde
Hast du dich überdeckt,
Liegst kalt und unbeweglich
Im Sande ausgestreckt.

In deine Decke grab' ich
Mit einem spitzen Stein
Den Namen meiner Liebsten
Und Stund' und Tag hinein:

Den Tag des ersten Grußes,
Den Tag, an dem ich ging;
Um Nam' und Zahlen windet
Sich ein zerbroch'ner Ring.

Mein Herz, in diesem Bache
Erkennst du nun dein Bild ?
Ob's unter seiner Rinde
Wohl auch so reißend schwillt ?

Watervloed

Vele tranen zijn uit mijn ogen
In de sneeuw gevallen;
De koude vlokken zuigen
dorstig de hete pijn op.

Als het gras wil ontkiemen,
Dan waait er een lauwe wind,
En het ijs barst tot schollen,
En de zachte sneeuw smelt weg.

Sneeuw, je kent mijn verlangen,
Vertel, waarheen loop jij ?
Volg enkel mijn tranen,
Het beekje zal je snel opnemen.

Je zal met hem door de stad trekken,
Vrolijke straten in en uit;
Als je mijn tranen voelt gloeien,
Dan is daar het huis van mijn geliefde.

Op de stroom

Jij die zo vrolijk bruiste,
Jij, heldere, wilde stroom,
Hoe stil ben je geworden,
Dat je geen afscheid neemt.

Met een harde, stijve korst
Heb je je overdekt,
Lig je koud en onbeweeglijk
Uitgestrekt in het zand.

In je bedekking graveer ik
Met een spitse steen
De naam van mijn geliefde
Evenals dag en uur:

De dag van de eerste groet,
De dag dat ik wegging,
Rond de naam en de getallen
windt zich een gebroken ring.

Mijn hart, in deze beek
Herken je nu je beeld ?
Of het onder zijn korst
Ook zo verscheurend opzwelt ?

Rückblick

Es brennt mir unter beiden Sohlen,
Tret' ich auch schon auf Eis und Schnee,
Ich möcht' nicht wieder Atem holen,
Bis ich nicht mehr die Türme seh'.

Hab' mich an jedem Stein gestoßen,
So eilt' ich zu der Stadt hinaus;
Die Krähen warfen Bäll' und Schloßen
Auf meinen Hut von jedem Haus.

Wie anders hast du mich empfangen,
Du Stadt der Unbeständigkeit !
An deinen blanken Fenstern sangen
Die Lerch' und Nachtigall im Streit.

Die runden Lindenbäume blühten,
Die klaren Rinnen rauschten hell,
Und ach, zwei Mädchenaugen glühten. -
Da war's gescheh'n um dich, Gesell !

Kommt mir der Tag in die gedanken,
Möcht' ich noch einmal rückwärts seh'n.
Möcht' ich zurücke wieder wanken,
Vor ihrem Hause stille steh'n.

Irrlicht

In die tiefsten Felsengründe
Lockte mich ein Irrlicht hin;
Wie ich einen Ausgang finde,
Liegt nicht schwer mir in dem Sinn.

Bin gewohnt das Irregehen,
's führt ja jeder Weg zum Ziel;
Uns're Freuden, uns're Wehen,
Alles eines Irrlichts Spiel !

Durch des Bergstroms trockne Rinnen
Wind' ich ruhig mich hinab,
Jeder Strom wird's Meer gewinnen,
Jedes Leiden auch sein Grab.

Terugblik

Het brandt onder mijn beide voetzolen,
Alhoewel ik over ijs en sneeuw ga,
Ik wil pas weer ademhalen,
Als ik de torens niet meer zie.

Ik heb me aan een steen gestoten,
Zo ijl ik uit de stad;
De kraaien werpen sneeuwballen en hagel
Vanop elk huis op mijn hoed.

Hoe anders heb je me ontvangen,
Jij stad van onbestendigheid !
Aan uw blinkende vensters zongen
De leeuwerik en nachtegaal in competitie.

De volmaakte lindenbomen bloeiden,
De heldere goten bruisten hevig,
En ach, twee meisjesogen gloeiden. -
Toen was het met je gedaan, vriend !

Als ik aan die dag terugdenk,
Dan wil ik graag nog eenmaal terugblikken.
Wil ik weer achteruit wankelen,
Voor haar huis stil staan.

Dwaallicht

Naar de diepste rotsbodems
Lokte een dwaallicht mij;
Hoe ik een uitgang zou vinden,
Komt nauwelijks in mijn gedachten.

Ik ben het gewoon om te verdwalen,
Alle wegen leiden wel naar hun doel;
Onze vreugden, onze smarten,
Het is allemaal een spel van het dwaallicht

Door de droge geul van de bergrivier
Beweeg ik me rustig naar beneden,
Elke stroom zal de zee bereiken,
Elk lijden ook zijn graf.

Rast

Nun merk' ich erst wie müd' ich bin,
Da ich zur Ruh' mich lege;
Das Wandern hielt mich munter hin
Auf unwirtbarem Wege.

Die Füße frugen nicht nach Rast,
Es war zu kalt zum Stehen;
Der Rücken fühlte keine Last,
Der Sturm half fort mich wehen.

In eines Köhlers engem Haus
Hab' Obdach ich gefunden.
Doch meine Glieder ruh'n nicht aus:
So brennen ihre Wunden.

Auch du, mein Herz, in Kampf und Sturm
So wild und so verwegen,
Fühlst in der Still' erst deinen Wurm
Mit heißem Stich sich regen !

Frühlingstraum

Ich träumte von bunten Blumen,
So wie sie wohl blühen im Mai;
Ich träumte von grünen Wiesen,
Von lustigem Vogelgeschrei.

Und als die Hähne krächten,
Da ward mein Auge wach;
Da war es kalt und finster,
Es schrien die Raben vom Dach.

Doch an den Fensterscheiben,
Wer malte die Blätter da ?
Ihr lacht wohl über den Träumer,
Der Blumen im Winter sah ?

Ich träumte von Lieb um Liebe,
Von einer schönen Maid,
Von Herzen und von Küssen,
Von Wonne und Seligkeit.

Und als die Hähne krächten,
Da ward mein Herze wach;
Nun sitz' ich hier alleine
Und denke dem Traume nach.

Rust

Nu merk ik pas hoe moe ik ben,
Toen ik me ten ruste legde;
Het zwerven hield me opgewekt
Op de verlaten weg.

Mijn voeten verlangden geen rust,
Het was te koud om te blijven staan;
Mijn rug voelde geen last,
De storm stuwde me vooruit.

In de hut van de kolenbrander
Heb ik onderdak gevonden.
Maar mijn ledematen rusten niet uit:
Zo branden hun wonden.

Ook jij, mijn hart, in strijd en storm
Zo wild en stoutmoedig,
Voelt in de stilte pas je slang
Die je met een hete prik laat ontwaken !

Lentedroom

Ik droomde van de bonte bloemen,
Zoals ze bloeien in de meimaand;
Ik droomde van groene weiden,
Van vrolijk vogelgeschreeuw.

En als de hanen kraaiden,
Toen ontwaakten mijn ogen;
Daar was het koud en somber,
Raven schreeuwden van het dak.

Maar op de vensterruiten,
Wie schilderde daar die bladeren ?
Lacht u met de dromer,
Die bloemen in de winter zag ?

Ik droomde van liefde om de liefde,
Van een mooi meisje,
Van harten en van kussen,
Van genot en geluk.

En als de hanen kraaiden,
Toen ontwaakte mijn hart;
Nu zit ik hier alleen
En overpeins mijn droom.

Die Augen schließ' ich wieder,
Noch schlägt das herz so warm.
Wann grünt ihr Blätter am Fenster ?
Wann halt' ich mein Liebchen im Arm ?

Einsamkeit

Wie eine trübe Wolke
Durch heit're Lüfte geht,
Wenn in der Tanne Wipfel
Ein mattes Lüftchen weht:

So zieh ich meine Straße
Dahin mit trägem Fuß,
Durch helles, frohes Leben
Einsam und ohne Gruß.

Ach, daß die Luft so ruhig !
Ach, daß die Welt so licht !
Als noch die Stürme tobten,
War ich so elend nicht.

Die Post

Von der Straße her ein Posthorn klingt.
Was hat es, daß es so hoch aufspringt,
Mein Herz ?

Die Post bringt keinen Brief für dich.
Was drängst du denn so wunderbarlich,
Mein Herz ?

Nun ja, die Post kommt aus der Stadt,
Wo ich ein liebes Liebchen hat,
Mein Herz !

Willst wohl einmal hinüberseh'n
Und fragen, wie es dort mag geh'n,
Mein Herz ?

Der greise Kopf

Der Reif hatt' einen weißen Schein
Mir übers Haar gestreuet;
Da glaubt' ich schon ein Greis zu sein
Und hab' mich sehr gefreuet.

Ik sloot mijn ogen weer,
Mijn hart slaat nog altijd warm.
Wanneer zullen de bladeren op het venster groen
worden ?
Wanneer zal ik mijn geliefde in mijn armen
houden ?

Eenzaamheid

Zoals een sombere wolk
Door een helder lucht trekt,
Wanneer in de top van de den
Een zwak briesje speelt:

Zo trek ik door mijn straat
Daarheen met trage pas,
Door een uitbundig, vrolijk leven
Eenzaam en zonder groet.

Ach, de lucht is zo rustig !
Ach, de wereld is zo licht !
Als de storm nog zou razen,
Dan zou ik niet zo ellendig zijn.

De post

Vanop de straat klinkt een posthoorn.
Wat gebeurt er, dat het zo hoog opspringt,
Mijn hart ?

De post brengt voor jouw geen brief.
Vanwaar dan die wonderlijke drang,
Mijn hart ?

Nu ja, de post komt uit de stad,
Waar ik een geliefd had,
Mijn hart !

Wil je ginder eens rondkijken,
En vragen, hoe het daar gaat,
Mijn hart ?

Het grijze hoofd

De rijm heeft een witte schijn
Over mijn haar gestrooid;
Toen geloofde ik reeds een grijsaard te zijn
En dat heeft me blij gemaakt.

Doch bald ist er hinweggetaut,
Hab' wieder schwarze Haare,
Daß mir's vor meiner Jugend graut -
Wie weit noch bis zur Bahre !

Vom Abendrot zum Morgenlicht
Ward mancher Kopf zum Greise.
Wer glaubt's ? und meiner ward es nicht
Auf dieser ganzen Reise !

Die Krähe

Eine Krähe war mit mir
Aus der Stadt gezogen,
Ist bis heute für und für
Um mein Haupt geflogen.

Krähe, wunderliches Tier,
Willst mich nicht verlassen ?
Meinst wohl, bald als Beute hier
Meinen Leib zu fassen ?

Nun, es wird nicht weit mehr geh'n
An dem Wanderstabe.
Krähe, laß mich endlich seh'n
Treue bis zum Grabe !

Letzte Hoffnung

Hie und da ist an den Bäumen
Manches bunte Blatt zu seh'n,
Und ich bleibe vor den Bäumen
Oftmals in Gedanken steh'n.

Schaue nach dem einen Blatte,
Hänge meine Hoffnung dran;
Spielt der Wind mit meinem Blatte,
Zittr' ich, was ich zittern kann.

Ach, und fällt das Blatt zu Boden,
Fällt mit ihm die Hoffnung ab;
Fall' ich selber mit zu Boden,
Wein' auf meiner Hoffnung Grab.

Maar snel is hij weggesmolten,
Ik heb weer zwart haar,
Waarvan ik gruw sinds mijn jeugd -
Hoe lang nog tot aan de lijkbaar !

Van het avondrood tot het morgenlicht
Werd menig hoofd grijs.
Wie gelooft het ? en het mijne werd het niet
Op heel deze reis !

De kraai

Een kraai was met mij
Uit de stad getrokken.
Heeft tot vandaag voortdurend
Om mijn hoofd gevlogen.

Kraai, wonderlijk dier,
Wil je me niet verlaten ?
Ben je van plan, als prooi hier snel
Mijn lichaam te grijpen ?

Nu, het zal niet ver meer gaan
Aan deze wandelstaf.
Kraai, toon me eindelijk
Trouw tot aan het graf !

Laatste hoop

Hier en daar is aan de bomen
Menig veelkleurig blad te zien,
En ik blijf vaak in gedachten
Voor de bomen staan.

Ik zoek naar een blad,
hang mijn hoop daaraan;
Als de wind met mijn blad speelt,
Dan beef ik, al wat ik beven kan.

Ach, en valt het blad op de grond,
Dan valt mijn hoop ermee af;
Val ik zelf mee op de grond,
Ween op het graf van mijn hoop.

Im Dorfe

Es bellen die Hunde, es rasseln die Ketten;
Es schlafen die Menschen in ihren Betten,
Träumen sich manches, was sie nicht haben,
Tun sich im Guten und Argen erlaben;

Und morgen früh ist alles zerflossen.
Je nun, sie haben ihr Teil genossen
Und hoffen, was sie noch übrig ließen,
Doch wieder zu finden auf ihren Kissen.

Bellt mich nur fort, ihr wachen Hunde,
Laßt mich nicht ruh'n in der Schlummerstunde !
Ich bin zu Ende mit allen Träumen.
Was will ich unter den Schläfern säumen ?

Der stürmische Morgen

Wie hat der Sturm zerrissen
Des Himmels graues Kleid !
Die Wolkenfetzen flattern
Umher im matten Streit.

Und rote Feuerflammen
Zieh'n zwischen ihnen hin;
Das nenn' ich einen Morgen
So recht nach meinem Sinn !

Mein Herz sieht an dem Himmel
Gemalt sein eig'nes Bild -
Es ist nichts als der Winter,
Der Winter kalt und wild !

Täuschung

Ein Licht tanzt freundlich vor mir her,
Ich folg' ihm nach die Kreuz und Quer;
Ich folg' ihm gern und seh's ihm an,
Daß es verlockt den Wandersmann.

Ach ! wer wie ich so elend ist,
Gibt gern sich hin der bunten List,
Die hinter Eis und Nacht und Graus,

In het dorp

De honden blaffen, de ketens rammelen;

De mensen slapen in hun bed,
Dromen veelal van wat ze niet hebben,
Doen zich te goed aan goed en kwaad;

En morgenvroeg is alles vervlogen.
Wel, ze hebben hun deel genoten
En hopen, wat ze nog over lieten,
Terug te vinden op hun kussen.

Blaf me nu weg, jullie wakende honden,
Laat me niet rusten in het sluimeruur !
Ik ben aan het einde van al mijn dromen.
Waarom zou ik bij de slapenden talmen ?

De stormachtige ochtend

Hoe heeft de storm verscheurd
Het grauwe kleed van de hemel !
De wolkenflarden fladderen rond
In een flauwe strijd.

En rode vuurschichten
Schieten tussen hen door;
Dat noem ik een ochtend
Overeenkomstig met mijn stemming !

Mijn hart ziet aan de hemel
Zijn eigen beeld geschilderd -
Het is slechts de winter,
De winter koud en wild !

Misleiding

Een licht danst vriendelijk voor me uit,
Ik volg het kris kras;
Ik volg het graag en aanschouw,
Dat het een zwerver verleidt.

Ach ! wie, zoals ik zo ellendig is,
Geeft zich graag over aan de list,
Die, na ijs en nacht en verschrikking,

Ihm weist ein helles, warmes Haus.

Und eine liebe Seele drin. -
Nur Täuschung ist für mich Gewinn !

Der Wegweiser

Was vermeid' ich denn die Wege,
Wo die ander'n Wand'rer geh'n,
Suche mir versteckte Stege,
Durch verschneite Felsenhöh'n ?

Habe ja doch nichts begangen,
Daß ich Menschen sollte scheu'n, -
Welch ein törichtes Verlangen
Treibt mich in die Wüstenei'n ?

Weiser stehen auf den Straßen,
Weisen auf die Städte zu.
Und ich wandre sonder Maßen
Ohne Ruh' und suche Ruh'.

Einen Weiser seh' ich stehen
Unverrückt vor meinem Blick;
Eine Straße muß ich gehen,
Die noch keiner ging zurück.

Das Wirtshaus

Auf einen Totenacker
Hat mich mein Weg gebracht;
Allhier will ich einkehren,
Hab ich bei mir gedacht.

Ihr grünen Totenkränze
Könnt wohl die Zeichen sein,
Die müde Wand'rer laden
Ins kühle Wirtshaus ein.

Sind denn in diesem Hause
Die Kammern all' besetzt ?
Bin matt zum Niedersinken,
Bin tödlich schwer verletzt.

O unbarmherz'ge Schenke,
Doch weisest du mich ab ?
Nun weiter denn, nur weiter,
Mein treuer Wanderstab !

Hem een helder, warm huis wijst.

En een goede ziel erbinnen. -
Enkel misleiding is voor mij winst.

De wegwijzer

Waarom vermijd ik toch de wegen,
Waar de andere zwervers gaan,
Zoek ik verborgen paden,
Doorheen besneeuwde rotshoogtes ?

Ik heb toch niets misdaan,
Dat ik mensen zou moeten schuwen, -
Wat voor een dwaas verlangen
Drijft me in de woestenij ?

Wegwijzers staan op de straten,
Wijzen naar de stad.
En ik zwerf verder
Rusteloos op zoek naar rust.

Een wegwijzer zie ik staan
Onwrikbaar voor mijn geest;
Ik moet een weg gaan,
Waar nog niemand van terugkeerde.

De herberg

Naar een dodenveld
Heeft mijn weg me gebracht;
Hier wil ik uitrusten,
Heb ik bij mezelf gedacht.

Jullie groene rouwkransen
Kunnen best het teken zijn,
Die vermoeide zwervers uitnodigen
In de koele herberg.

Zijn dan in dit huis huis
De kamers al bezet ?
Ik ben zo moe om neer te zinken,
Ben dodelijk zwaar gekwetst.

O onbarmhartige kroeg,
Toch wijs je me af ?
Nu verder dan, altijd verder,
Mijn trouwe wandelstaf !

Mut

Fliegt der Schnee mir ins Gesicht,
Schüttl' ich ihn herunter.
Wenn mein Herz im Busen spricht,
Sing' ich hell und munter.

Höre nicht, was es mir sagt,
Habe keine Ohren;
Fühle nicht, was es mir klagt,
Klagen ist für Toren.

Lustig in die Welt hinein
Gegen Wind und Wetter !
Will kein Gott auf Erden sein,
Sind wir selber Götter !

Die Nebensonnen

Drei Sonnen sah ich am Himmel steh'n,
Hab' lang und fest sie angesehen;
Und sie auch standen da so stier,
Als wollten sie nicht weg von mir.

Ach, meine Sonnen seid ihr nicht !
Schaut ander'n doch ins Angesicht !
Ja, neulich hatt' ich auch wohl drei;
Nun sind hinab die besten zwei.

Ging nur die dritt' erst hinterdrein !
Im Dunkel wird mir wohler sein.

Moed

Als de sneeuw me in het gezicht vliegt,
Dan schud ik hem naar beneden.
Als mijn hart in mijn borst spreekt,
Dan zing ik helder en vrolijk.

Ik hoor niet wat het me zegt,
Heb geen oren;
Ik voel niet wat het klaagt,
Klagen is voor dwazen.

Vrolijk de wereld ingaan
Tegen wind en weer in !
Als er geen God op aarde is,
Dan zijn we zelf goden !

De bijzonnen

Ik zag drie zonnen aan de hemel staan,
Heb ze lang en aandachtig aanschouwd;
En zij stonden daar ook zo starend,
Als wilden ze niet weg van mij.

Ach, jullie zijn mijn zonnen niet !
Kijk anderen toch in het aangezicht !
Ja, onlangs had ik er ook wel drie;
Nu zijn de twee besten ondergegaan.

Ging de derde er maar achteraan !
Ik zal beter af zijn in het donker.

Der Leiermann De draaiorgelman

Drüben hinterm Dorfe
Steht ein Leiermann
Und mit starren Fingern
Dreht er was er kann.

Barfuß auf dem Eise
Wankt er hin und her
Und sein kleiner Teller
Bleibt ihm immer leer.

Keiner mag ihn hören,
Keiner sieht ihn an,
Und die Hunde knurren
Um den alten Mann.

Und er läßt es gehen,
Alles wie es will,
Dreht, und seine Leier
Steht ihm nimmer still.

Wunderlicher Alter !
Soll ich mit dir geh'n ?
Willst zu meinen Liedern
Deine Leier dreh'n ?

Wilhelm Müller

Ginds, voorbij het dorp,
Staat een draaiorgelman
En met verstijfde vingers
Draait hij wat hij kan.

Blootvoets op het ijs
Wankelt hij heen en weer
En zijn schoteltje
Blijft altijd leeg.

Niemand hoort hem graag,
Niemand kijkt hem aan,
En de honden grommen
Rond de oude man.

En hij laat het passeren,
Alles zoals het wil,
Hij draait, en zijn draaiorgel
Staat nooit stil.

Wonderlijke oude man !
Zal ik met je meegaan ?
Wil je voor mijn liederen
Aan je draaiorgel draaien ?

Margo Briessinck © 1998-2000